

1980. máj. 21. szerda

Gizikém!

18-án írt, és 19-én reggel (hétfő) a mexicói repülőtéren feladott levelemet remélem megkaptátok. Ez a levelem a negyedik. Én még nem kaptam levelet, pedig igencsak foglalkoztat: mi van otthon. Az új unokákkal, és egyáltalán.

Utolsó mexicói vasárnapom, amiről még nem számoltam be, két kirándulással telt. Reggel egy egész falkát vezettem el az Antropológiai Múzeumba. Gyalog, végig a Reformán, ki a Chapultepekbe. 3/4 órás út lett a szállótól, de nagyon kellemes. Nagy fényképészkedés az Esőisten előtt. A múzeum most is olyan szép, gazdag és hatásos, mint régen volt. Nem okozott csalódást. Sokat fényképeztem és mindent végig talpaltam. Közben nagyon meleg lett, s a termekben nincs kondicionálás. Megszomjaztam, s beültem egy Colára a múzeumhoz tartozó terasz-étterembe. Ott összekerültem Katona-Horváthné Gizi - Patonai társasággal, akik tudták az utat a Guadalupe-i székesegyházhoz, metróval. Neki indultunk. Sok gyaloglással elértük az állomást a királyi palota előtt, majd viszontagságos, átszállásos, forró utazás után jutottunk el a a guadalupei búcsújáráshely közelébe. (Az új metró szép és praktikus. Az egyes állomásokat kis képek is jelzik az olvasni nem tudók számára!) Innen bizony jó sokat kellett kutyagolni, mindenféle vackot, kegyszert, enni és innivalót árusító üzletek utcáin át, mire a katedrálisok terére érkeztünk. Új templom áll itt. Igazán remek, modern. A két régi rekonstrukció alatt, bezárva, félig szétszedett állapotban. A tér üres, táncoló indiánok nincsenek már, pedig vasárnap volt. Nyilván kiment a divatból. De a térden csúszás meg van, csak most az új templomnál, tükörsima márványjárda s nem mint régen, kavicsokon. Változnak az idők: 15 év! A dombon levő Kegye-templomba is felmentünk, ott minden olyan mint azelőtt, csak talán még fojtottabb a levegő. S kegyetlen hőség a leszakadni készülő felhők alatt. Végül is teljesen kimerülve érkeztem haza, a további programból kiszálltam, pedig szerettem volna még bemenni a város közepébe, meg meghallgatni a zenészeket a Garibaldi-téren. Aludtam, mint a hulla, enni sem volt kedvem. 9-kor végleg lefeküdtem, a TV-t sem kapcsoltam! Reggel 1/2 6-kor alig tudtak felverni: indulás a repülőtérre, irány Costa Rica!

Kellemes, alig 3 órás repülőút. Kitűnő ellátás: evés, ivás.

Előadás se aznap, hétfőn, se kedden, tegnap nem volt. Ma lesz, a Nemzeti Színházban (Teatro Nacional)

máj. 22. csütörtök reggel

A színház szép komoly, jó akusztikájú. A múlt század utolsó éveiben épült. Siker volt. A kórus sikerével különösen meg vagyok elégedve.

Costa Rica - így, két szóban! - igen kis ország. Hiába büszkélkednek itt, hogy ez észak és Dél-Amerikát összekötő diplomáciai központ, meg hogy Közép-Amerika kultúr- centruma (állítólag a világ minden valamirevaló művésze megfordul itt). San José, a főváros egy várossá erőlködő falu. Még csak egy szép régi templom sincs. Amerikai rendszerű hálós utcák, kegyetlenül lyukas járdákkal, gyenge kirakatú üzletekkel. Szállónk a "Váci utcában" van: Avenida Central. Ez a csúcs! Ó jaj! És piszok, bár nem túlságosan.

Amerika legdrágább városa, mondják az itteniek (ki tudja miért?). 1 dollár= 8'5 Colon. Persze itt is van, ami nem drága. Pl. 1 üveg sör, 3,5 dl, 4'20. Egy üveg TANG (emlékszel: a narancspor) 20 dekás, 8'98. Egy piláf viszont 5 colón, sőt egy darab fánk 2'40! A banánt nem kilóra, darabra adják. Ez meglepő. Itt?! S majdnem minden bővli. Nem veszek itt semmit.

A szálló se valami hű-de. Attilával lakom, ami nagyon kellemes. Főzünk, melegítünk, eszünk-iszunk, alszunk, olvasunk. Mást ebben a városban nem is lehet csinálni. Szobánk szerencsés, mert ablaka van! És van légkondicionáló is, igaz, a sok beállító ellenére nem szabályozható. De alig kell bekapcsolni, meglepően hűvös az idő. Ide érkezünkkel kezdődött az esős évszak: ritkán süt ki a nap, gyakran és alaposan esik az eső, nagy a nyirkosság. A cigarettára ötször kell rágyújtani! Hál'Isten

teljesen egészséges vagyok, de nehezen viselem ezt a klímát. Otthon jobb!!! Az ágy kopott, szakadt; a szőnyegpadlóba beleette magát a kosz, drótból van a ruhaakasztó és a három rissz-rossz reprodukció oda van szögezve a falhoz. (Ennek ellenére a negyediket már lelopták!) Világítás: 15, 25 W-os izzók. Szerencsére a víz iható. Okos vezetőink kihirdették, hogy nem iható, és a boltban kell venni. A csapra meg rá van írva angolul és spanyolul, hogy elektromosan tisztított, a boltokban meg vizet nem is árulnak. (De "bölcös" tájékoztatásunkra ez csak egy példa. Persze a rutinos öregeknek effélék már alig számítanak.)

Ha a nagykövetet látom, márpedig minden nap látom, most itt intézi ügyeit, mindig Dobogókő jut eszembe!¹ Mekkora lehet már a gaz! Kaszálni kellene. Azt hiszem honvágyam van.

Mit vegyek 50. születésnapodra? Otthon majd hetedhét országra szóló ünneplést csapunk. Itt legfeljebb egy üveg sört tudok csak meginni az egészségedre.

A viszontlátásig csókol mindnyájatokat

Apu

---

¹Szabó Károly nagykövet úrnak Dobogókőn volt ingatlana, nem messze Pászti Miklós telkétől.